

DÜŠEVNI LIST

Drž. žensko učiteljišče
Šimon Milač, profesor
Maribor

Mêsečne verske novine.

Vu iméni prêkmurske evang. šinjorije reditel
i vödávník: FLISAR JÁNOŠ, Murska Sobota.
Rokopisi se morejo v Puconce pošilati.
Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ Puconci.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvönstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.
Naprejplačilo
gorivzeme vsáki evang. dühovnik i vučitel.

Vüzemsko nazveščávanje.

Ka iščete toga živôčega med mrtvimi?
— etak so erkli angelje ženam na vüzemsko gojčno. Te žene so záto prišle vö k Jezušovomi grobi, da bi Jezušovo mrtvo têlo z záčimbov namazale, naj dugo cêlo ostáne, nahitroma nerazíde. Sirôte žene! One so preveč lübile Jezúša, dokeč je živo. Zdâ so pa tó mislile, ka nemajo óne že več živoga Jezúša, samo mrtvoga. Ali óne so ešče etak tüdi, mrtvoga tüdi lübile onoga, ki je za časa žitka svojega tak dosta dobra činio žnjimi.

Ali Jezúš se nezadovolí z tém, ka naj ga lüdjé lübijó vu smrti njegovoj. Ár On živé i poetomtoga tüdi dosta dobra ščé žnjimi činiti, ešče več, kakpa keliko je vu svojem krátkom zemelskom žitki bio mogóči činiti. Záto pošle po angelaj nebesko nazveščávanje: „*Ka iščete toga živoga med mrtvimi?*“ (Lukač 24, 5.) Ino eto nazveščávanje tüdi nam guči, dnesdén tüdi. Ár dnesdén tüdi vnôgi tak glédajo na Jezúša, liki koga zádnje veliko delo je tó bilo, ka je mrô za nás.

Stanovíto, drági čítelje, tó je rêsan preveč veliko delo, to najvékše na svêti, ka je Boži Sin mrô za nás. Ali nê je tó bilo to zádnje, ka je za nás včino. Preveč žalostno bi bilo. či bi se gda spozábili z smrti Jezúšove, ár je z tóv spravo On odpúščanje pri Bôgi na grehe naše i či Jezúš nebi mrô za nás, té bi mi mogli mrêti za grêhe svoje. Ali rávnotak preveč

žalostno bi bilô tüdi tó, či bi se z Jezúšovoga goristanenjâ spozábili. Mrtev Jezúš nebi nam mogao na pomoč bidti, vu nevoli, vu žalosti nebi nás mogao potroštati, vu bojaj žitka nebi nam mogao obládnosti dati.

Ali Jezúš živé! Ne iščete toga živoga med mrtvimi, nego zarazmite, ka On živé ino dela. On velike pláne má na blâženstvo správanje svêti i predvsem nam. Kelko težave dolispádne z plêč naši, od kelko skrbi se odslobodimo, kelko trplênja se nam olêhša, či premislimo, ka je On z svojimi do skončanja svêta. Nê samo ostáveni, nê smo sami; rávno vu nevôli lêhko na pomoč zovémo toga živôčega i povsudnazôči bodôčega zmožnoga Bogâ. Li bojdmo prebúdni, da gorispoznamo ali med rôžami ali po kmičnom dôli hodimo, toga goristánjenoga i živoga Kristuša, ki je vsigdár blüzi k nam i k obládnosti nas pripomore vu vsem, ka za njega ščémo činiti.

Vu Emaus idôčiva vandrara.

Vu Emaus dvâ vandrara
Ideta žalostniva.
Vu obrázi sta mokriva
Britke skuze točita.
Od bolezní se tóžita . . .
Na Jezúša se zglédneta,
Naj tûge oblačino
Obrné na vedrino.

Dnes ji tŭdi kelko blŏdi
 Po pŭstni potáj hodi,
 Z-kelki srdc dnes tŭdi preša
 Bolezen, britka, teška!
 Te drŭgi pa vu samnosti
 Toči on skuze britkosti...
 Ali Jezuš ga vídi
 Vu kakšté skrivnom mesti.

Dobro znam, vido sem kakda
 On nenihá nikoga,
 Príde vsigdár v-právom hípi
 Vu pripravnom vrĕmeni.
 Či mi dŭša gdate vcaga,
 Gde se mŭdí? Ka ga nega!
 Blŭzi je bio on vsigdár,
 Dao mi je potrĕben dár.

Ostani z-menom srdca král,
 Boj z-menom moj Gospodár;
 Či mi svejt dŭšo vržŭje,
 Tvo' milost jo mentŭje.
 Či me vihér postrahšŭje
 Tvo' lŭbézen me varŭje;
 I či si ti primeni,
 Što mi more škŏditi?

Či si na teškŏče zmíslim,
 Tebé pri sebi vídim;
 Vu dobrom, hŭdom si z-menom
 I tak jas tŭdi z-tebom;

Či te z-rĕči prav spoznávam
 Z-čiste dŭše te vezávam:
 Tak se z-tebom vjedínam
 I z-tebom vkŭp prebívam.

Drŭgim tŭdi trŏšt ponŭdi
 Pomŏč dati nezamŭdi.
 One, kí se žalostíjo
 Ino domà sedíjo,
 Kí se vu samnost skríjejo
 Naj njuvi skŭz nevídijo:
 Pogledni je Gospodne
 Milostivno trŏštaj je.

Hodi, či se dén k-večeri,
 Sunce bliža k-záhodi;
 Pomori me, či prihája
 Smrt k-meni, líki tejnja.
 Oh ostani duže znamí,
 Kak z-tvojimi ovčicami,
 Drági gŏst neostavi
 Nás, trŏšt náš tí ostani!

PAYR SÁNDOR

Veliki pétek.

Veliki pétek je že od začĕtka, od Jezušove odičene smrti mao veliki dén krstšanstva. Tak je letos — po račŭnanji vnŏgi historiopicov — *jezerodevĕtsto lĕt onomi*, ka je té dén

Vŏren notri do smrti.

Edna hugenotska híštŏrija od W. Curtiusa.
 (Poslovenčo: SILVANUS.)

III.

Štiri mĕsece sledi, na večar 27. oktobra 1683, stŏpimo vu edno preci veliko i lĕpo híšo, na glávnoj vilici Nimeša. To vnŏgo, edno na drŭgo nakláno blágo nam ovádi, ka vu toj híši je eden trgŏvec domá. V ednoj híši na trĕtjem štoki, štere obloki so na vilico glĕdali, je edna starĕša dáma bila, ki je rávno žensko delo pri híši odprávlala, ali svoje oči je med delom na edno odprĕto Biblijo vrgla. Žé dugši čas je čĕtla mirovno, ali na ednŏk samo goristáne i k obloki ide. Vu toj minuti se odprĕjo dveri i edna okŏli 18 lĕt starosti deklina stŏpi vu híšo, k toj stároj žení beží, obiné jo i z veseljom napunjenim lícom jo pita:

„Mama, jeli dnes je 27-i oktober?“

„Ja, drága Lizika“.

„Te ešče dnes more Pierre pridti. Z Anduza je pisao, ka se vŭpa na denĕšnji dén žé pri nama bidti“.

„Dáj Gospodne, naj se srečno nazáj domŏ vrnĕ. Jas se od njegove slĕdnje pŏti mao, gda ga je pri St. Ponsi nesreča dosĕgnola, vsigdár bojim, či kama odpotŭje“.

„O, vsepovsĕdi je nĕ tak nevarno. kak pri St. Ponsi. I či bi se Pierri ona nesreča nĕ zgodila, bi gospŏda Broussona nĕ spoznao i nebi ga mogao k nam pripelatí.“

„Jas sem Gospodni zahválna, ka smo toga slugo Gospodna, kí se telko briga za naše vadlŭvánje, k nam leško gorivzĕli. Ali dnes se dŏnok nemrem spomĕriti. Tákše občŭtĕnje mam, ka se je Pierri pá nikaj zgŏdilo.“

„O, drága mamika“, odgovori ta deklina, kí je mater vedno obinjeno držála i lŭbeznivo

svétek gréhžalüvanja, pokôročinënja. Na té dén se strsnoti more vsakoga človeka srcé, či količkáj človečega čítënja má v svoji prsaj. Ár zobston si perémo roké, kak nigda Pilátuš; onomi mantránji, bičüvanji, špofi i groznoj smrti, štero je Jezuš pretrpo, je në samo té Judáš kriv, në samo oni od farizeušov zapelani židovje, kí so „rázpi ga!“ kričali, nego krívo je celo človečanstvo za volo svoje gréhšnosti.

Nekrivično je záto té veliki, občinski gréh človečanstva na Judáša i na židove potisnoti; kak tó oni delajo, kí ne poznajo samoga sebé i në človečanstva hüdôbnost. Či bi se Jezuš në med židovami narôdo, nego med kakšim drugim národom, za svojo lübézen, za svojo dobrotivnost, odkritosrčnost i batrivnost bi rávno tak smrt mogo gori vzéti, kakpa med židovami. Pa në samo med kakšim poganskim národom, nego túdi med šterimšté tak zvanim krstšanskim národom bi se tó zgôdilo ž Njim.

Či bi Jezuč dnes v ednoj, ali v drugoj držéli začno glásiti i včiti svoje pravice i ščeo bi naj njegova od Bogá posvetšena vola ravna lüdi v toj držéli; ali bi se njemi në próti postavila oblást, cërkevni voditelje i poedinoga človeka sebičnost? Gotovo bi se! Kí právi, ka në, tisti je slepec, kí ne vídi hüdôbo etoga svéta, ali je pa skazlivec, kí nešče pripoznati svojo i cëloga človečanstva gréhšnost, pokvarjenost.

Jezuša bi lüdjé i dnesdén na smrt obsôdili! Zmislímo si samo; či bi Jezuš notristôpo

tá, gde bojne pripravljajo, pükše bombe i drügo grozno orožje delajo i etak bi pravo: Ár vsi, kí meč vzemejo, z mečom se pogübijo. I či bi dalje güčao: Milliône i milliône potrošite vsáko leto na orožje, štero z znoja, z skúz i z jávkanja milion nevolni skovéte vküper, da ž njim pá z skúzami, z jávkanjem i preklenstvom napunite svét. Kelko dobrotivnosti bi lahko včínoli s temi pénezi, kelko sirotišnic, šol i cërkvéo bi lahko zozídali ž njimi. Million skúz bi lahko dolizbrísali i milion trplënja vtihšali. Svét bi se napuno z smehom zdrave decé mesto joča i preklenstva, nebi bilô telko vdovic, sirotíc, bléde lačne decé, në telko ostávlení, stári starišov. Në bi nás preklinjalo, nego blagoslávvalo milion i milion lüdi. Ví, kí ravnate svét, zakaj ne činíte ono, na koj sem vas jas včio? Ali kak se nači vüpate zvati po mojem iméni — za krstšane? Prepovém vam to, zatajim vás, në ste moji ví, ár sem jas krotkoga i poniznoga srcá. Jas sem në napravo té zdrave za rône-bône, nego tem betéžnim, rônim sem nazáj dao zdrávje. Në sem vničo nikomi živlënje, ali vnôgim sem dao nazáj živlënje i žitka volô. Jas, gospôd nébe i zemle, vzemem čest vašo, hüdi šafarje! — Či bi Jezuš tákšo predgo držao, ka bi čakalo na Njega? Vôza i smrt. Ár svét ne lübi pravico i odürjava vsákoga, kí njemi tó pravico v oči pové.

Jezuši bi próti stanoli i té cërkvéni voditelje. Ár či bi Jezuš notristôpo tá, gde se té ta-

një je vu njéne z strahôtov napunjene oči poglédnola, „ne brigaj se. Jas znam, ka Pierre se dosta briga z Bôgom i z njegovov sv. Rečjöv, gda tak samotno potüje i Gospodin Bôg komi on slüži, ga obráni. Mogôče je že niti në daleč od váraša i prvle kak bi midvi gotovivi bilé z večérjov, de že domá.“

Tá mati si je globoko zdéhnola, ali nikaj je në právla, nego od čeri sprevájávša je šla na odprávlanje künjskoga dela, poskrbeti za siná, kí se je dnes mogao z svojega trgôvskoga potüvanja vrnôti.

Gospá Favre, dovica ednoga bogátoga baotoša v Nimesi, je z svojim sinom Pierrom, kí je bôto nadale vodo, i z čerjöv Lizikov živéla. Vsi trijé so vréle kotrige bilé te odlôčene stráni proteštantov v Nimesi, kí so od toga mao, ka jih je Brousson goripolskao, zaôva na krepkost obüdjéni bilí. Gospá Favrova je pa z zahvál-

nosti, ka një je siná Pierra pri St. Ponsi z razbojnikov rôk réšo, za volo njegovoga dugšega gorizadržánja v Nimesi, vu svojoj prestornoj zidini edno stanovánje pontüdila, štero je te plemeniti fiškálíš Brousson z radostjöv vzéo, dokač je njegova familija v Castresi ostánola, odkec je njegova žena bila. Po Broussoni je zdaj Favrova hiža sredina ti odlôčeni proteštántov v Nimesi grátala i kotrige te hiže, kí so navdüšene bilé za svojega plemenitoga gôsta, so z vékšov pazlivostjov sprevájale tekáj toga vadlívánjskoga pregánjanja.

„Mama“, začne Lizika za eden čas na nôvo, „ne vörješ ti, ka gospôd Brousson sköz prinesé, ka se skončanja té deputácije gorivzemejo?“

„Jaz tak mislim, ka žmetno“, odgavori ta mati, „gosp. baron St. Come v konsistoriumi je próti tomi i on edno močno partájó má.“

„Ali kak je tó mogôče, ka té človek, kí je próti vsakšemi dobromi, je naše gmajne eden

náčivajo včasí i pravo bi: V literaj je smrt, ali v dúhi je živlénje. Vi modriáške, ka zaprávlate vrèmen na edno „j“oto, ka se skübéte, štera církev má listino! Telko drúgoga dela čáka na vás. Pústíte neplodno štúkanje i idíte, zbúdjá-vajte med národom vórvanje i lúbézen, vléte vüpanje v srcé toga v cáglivost spádnjenoga človečanstva! Jas sem na živo vóro, sádrodèčo lúbézen i nevklenjeno vüpanje zozídao svojo církev i në na mrtve pravice rázni vadlúvánj. Dogma [spísana pravica edne, ali ove církví] je tèlo, vórvanje je pa žítek v tom tèli. Živlénje brezi tèla je túdi mogòče — dùševno živlénje! Ali tèlo brezi živlénja je mrtvo. Ali so në tákše mrtvo tèlo vaše dogme, pravice?

Vi bi edendrúgoga vözàprli z nebês, či bi tó na vás bilò zavüpano. Vi edendrúgoga špò-tate i vözaklúčíte z moje církví. Što vam je dao k tomí juš? Z mečom ste šli pròti edendrúgo-mi, krv ste prelejáli v mojem imèni i stém ste osramotili imé moje církví i ešče zdá bi vno-gokrát meč zgrabili pròti onim, kí nenagnejo kolena vam i vašim dogmam. Ali vás je në sram nositi imé dùhovníka, púšpeka itd? Voditeli slepcov, kí komára precedite, kumilo pa požréte. Ali sem vam në tó zapoved njao: Lúbíte edendrúgoga, kak sem i jas lúbo vás? Jas sem në dogme, në odürjávaje predgao, ne-go lúbézen posájo v človèča srcá. Pred menov je Sin Boží, brat i prijáteo moj bio židov tak,

kak samaritánuš, ví ste pa në ednoga vadlúvá-nja, ali v meni edni, na moje imé okrstšeni odürjávate se med sebov?! Vzemem vašo visiko čést i jo dam onim, kí në samo z rečámi, ne-go túdi z djánjom glásijo moj evangeliom.

Ka mlslíte, či bi Jezuš na církvèni gjülè-šaj tak predgao, pohválili bi ga tè višiši popev-je? Në. Razburkali bi se, obtòžili bi ga, ka je pròti njhovej církví gúčao, ka je zmèšao nji-hov gjülèš. I preci bi pokaštigan bio. Z církví bi ga túdi vözàprli, kak nevarnoga krivoverca.

Ali Jezuš bi pròtistánola túdi sebičnost poedini lúdi. Gda bi notristòpo vu kancelárijó kákšega bogátoga fabrikanta itd, erkavši njemi: Ti si samo žebke napunjávaš z znojom i z trfí-dom drúgi lúdi. Máš pèneze na poživanje ze-melski dàrov, toriš je na kárte, na ženske i drú-go, na tó si pa ne zmíšliš, da tvoji delavci niti čarnoga krúha nemájo, drúžina njim glád trpi, ár je mála pláča. Zobston práviš, ka tí túdi malo haska máš; tí znáš nájbole, da so tvoji računí hamišni, naj držáva i lúdjé ne zvejo, kel-ko haska máš. Ali si në čúo, ka leži príde edno z komiloga kosminja zasúkano vòže skòz iglení vúh, kakpa bogátec v nebeski orság?!

Té bogátec bi gotovo žandáre dao prizva-ti, ali bi pa dveri pokazao Jezuš i Njegov náj-vékši neprijátel bi postano.

Ali Jezúša včènjé bi se në dopadnolo tomí siromaškomi človeki i delavci túdi në. Ár či bi

voditel, ja ešče prezident konsistórijuma grátao? pita Lizika nemirovno.

Mati je štela odgovoriti, ali rávno na tó se ednoga kočúja ropòtanje čúlo z vilice i tak se je vidlo, ka te kočúj je rávno pred njhovou hišov stano. Lizika je goriskočila i vesélo zakri-čala: „Pierre je prišao!“ Na tó je hitro štela svojemi brati pròti bežati, ali mati jo nazáj za-drži: „Lizika, kama ščèš, tó je në Pierre! On ne pride z kočújom, nego na konji“.

Deklina je stánola i sta z máterjov k ob-loki šle, da bi poglednole, ka se je zgòdilo. Eden elegántni vóz sta zaglednole, vu šteroga sta dvá púnokrvniva konja bílá naprežena, i z šteroga je na njídve veliko čúdívanje baron St. Come dolistòpo, od šteroga sta si malo prvle gučale. Ta vdovica se njemi je na tó pròtipaščila, naj toga plemenitoga gòsta goríprimle. Po krát-kom pozdravlénji je baron St. Come za Brous-

sona pitao, či bi ga domá najšao. Ta vdovica ga je v Broussona stanovánje odpelala i na tó nazájodišla k čèri. Nikak si je në mogla pre-mislíti, ka mà Broussona nájvékši protivník pri njem za iskatí. Dònok se njima je sòmnilo, ka z toga nede nikaj dobroga, ár se je baron St. Come vsigdár, kak jálen protivník te pravice obnášao.

Ali Lizika se je në mogla nadale zadržati, ka bi në vòšla z hiže i v bližini Broussona stanovánji v ednom skritom kòti hodníka nebi se skrila, gde je St. Come mimo mogao idti i bi počákala i vidla, ka se má zgoditi. Në je dugo čakala, ár za krátko vrèmen so se ódprle dveri na Broussona stanovánji i St. Come stòpi skòz njih z hiže z erdèčim obrázom i z hitrimi stopáji se pašči ostaviti hišo, brezi toga, ka bi ga Brousson vòsprevedo. Očividno sta se mogla svaditi, ár je St. Come od srditosti na glasno

notristôpo On k ednoj tákšoj siromaškoj familiji, štera rávno svojega gospodára preklinja i Gospodnoga Bogá zavolo siromaštva, i pravo bi: Človek ne živé samo z krúhom, nego z vsakšov Rečjov, štera z vúst Boži shája. Iščíte pa nájprvo králestvo Bože i vse drúgo dá se vam. Či bi se Jezuš s temi rečámi poklono notri, gotovo bi pesnice zdigali prôti Njemi i preklinjali bi Ga, ka so Ga bogátci podkúpili i záto gúči tak.

I či bi nadale pravo: Vidite, jas sem túdi vnogo delao za drúge, vnogo móči, lúbéznisem potrošo na lúdi, vráčo, včio i nahráno sem je i te eden me je zatájo, te drúgi ódao, te trétji mi je né zahválo. Pa sem itak né preklinjao. Siromáka od méne vékšega je né bílô, nišče je nedužno né telko moke pretrpo, kak jas, na križ so me prebili, norčáрили so se z méne oni túdi, šterim sem nazáj dao zdrávje, pa sem je jaz itak né preklinjao i odúrjávao, nego molo sem se za njé. Prispodobno činte i ví i zadovolni i blájženi bodete.

Ali što bi na tó nasledúvao Jezúša? Té siromák bi ga odpravo od svoje hiše.

Či bi Jezuš tá stôpo pred ednoga pijánca, kártaša, ali pred roba kákši drúgi húdi poželenj, erkavši: Ali si človek ti? Ne vídiš britke skuzé svoje materé, svoje žené? Ne mílijo se ti tvoja ranjava, bléda deca? Ne vídiš, da te té skuzé kárajó, té obrázi prosíjo, či vglíh so nemi? Znáš kama vodi tá tvoja pôt? Na vekivečno skvarjénje. Čini pokóro!

Za vsákoga nás bi meo pár v srcé ségajôči, opominajôči rêči. I komi bi povedao pravico v oči, vsáki bi Ga odúrjávao i komaj bi čakao na ono vóro, gda bi lahko kričao: razpi ga!

Na Velki pétek záto ne tóžimo drúge, kak so zatájili, ošpotávali i na križ prebili Jezúša, nego strsnimo se i zmislimo si, kelkokrát smo ga i mí ošpotali, zatájili, ódali i te v dúhi tá poklekemo pod Kristúša križ, molivši se za miloščo Božo. Od toga križa nóva pôt pela: pokóročínénja pôt — na žítek vekivečni.

JUVENTUS.

Na velki pétek.

I te srdčen spádne! Odičeni dúhi,
Ki so — liki nébe sunce — svekli čisti,
Túdi opádnejo.
Potí vrejdnosti, trnje, glóždje rodijo
Na bojiščaj téli ti srdčni vmerjéjo,
Mánji ostánejo.

Koga rêč navdúši, na delo ga bñdí,
Smrti se nebojí, — či za ti mantráni
Žítek i vse zgúbí:
Skrvavi bár v-boji, — ah nej je zgúbieni,
Ešče z-groba kríla je čúti glás rejči
Za štero on trpi.

gúčao vu sebi i niti né mislo na tó, ka ga dvé oké sprevájajo: „Jas že pokážem tomi nesrámnomi skazlívci što sam jas, žao de njemi ešče, tak istina, kak je meni St. Come imé“. Hitro je odbéžao i za pár minut je Lizika čúla, kak se je na kočújaj odpelao. Ona je pa hitro ostávila svoje skrito mesto i se je k materi paščila, ka njé naj vse pové, ka je vidla i čúla.

„Jas sam si tó mislila, ka St. Come nikaj húdoga má vu glávi“, odgovori ta mati, gda njé je Lizika vse povédala. „Bóg njemi poniči njegovo húdo nakanénje“.

Komaj ka je tó vopovédala, razburjeno stôpi Brousson vu hišo. „Odpústite mi lúbléne sestře“, erčé Brousson gda je te pitájôči pogléd ti žen vído, „da váj mótim, ali jas morem z vama gúčati. Jas tak mislim, ka té St. Come nikaj húdoga má v nakanénji. Prvle me je šteo nagnoti,

da bi se podvrgao pod kralá nepravičnim zrvanjanji i da bi odstôpo i goridao skončanje deputácijskoga gjúléša v Toulousi i ga je ešče niti né sram bílô obečati, ka či popústim, de se králevski dvor prôti meni milostivno obnášao, — tak da bi moja dúšnavést za pénez i za díko na oddajo bila. Jas sam ga na krátko odpravo i pred oči postavó njegove nevórnost prôti vadlívánji. Na tó je čemerno vóodišao z hiše“.

Té žene so se prestrahšile, ali ta mati je dónok povédala Broussoni, ka je Lizika od barona čúla.

Brousson si je eden čas premišlávao i je odgóvoro: „Od njega si človek lahko misli, ka húdo kúha vu sebi. Jas sem v Boži rokaj. Ali dónok je potrebno, naj si od toga z bratmi, tó je z Icardom i z Peyrolom zgučim, kak tó delo stoji“. Z tém ostávi te žene, da bi šó teva dvá prijátela goripoiskat.

V-tejlo oblečena rêč, tá velika môč :
Boži jedini sin, z-nébe doj pridôč,
Presvetsáva i včí.

Odpré millionom dojzapréte oči
I sveklost prihája, mrák se razvedri
Pri njegovej rejči.

Z-vúst njegvi se glási, ka nás Bôg
V-slobodščino stvôro i či lanc nosimo,
Samí smo si krívi !

Što spozna, ka je svéto — dobro — pravično, —
De sloboden, obarje svojo pravico
Nigdár nede v-robstvi.

V-rodno zemlô spádne ta rêč i vö zide
Čútejnje pravice zbúdi v-millione,
V-dúhi je prehodi !

Či človek občúti Boži kejp sloboden :
Je zlámao, doj vrgao lancov teško bremen
On sloboden hodi.

Porúšen je stári svét, razmetani, zničen
I či je bár ešče, velka, gôsta kmica
Zorja se skažúje.

Velki dúh se skáže vu njé posvétí,
Šteri mrák razžené, pamet presvétí
Jezuša pošťuje.

Viš prôti Jezuši, ki je blagoslovo
I gori dao zidti tó sveklost čakano,
Se gori zburkajo :
Obiást i ti zmožni, kim so prekrátšena

Húda nakanejnja, -- žnjimi je vnožina
Štero zapelajo.

Oslepleno lúdstvo li : „rázpi ga,“ kriči,
Na svojga bojnika smrt právi svedoči —
Na križi ga vmori !

Koga dnes díči, vütro ga zavrže,
Ošpota, prekuné, meče njemi mreže,
Vnožina tak čini.

Do časa se vídi ta gréha obládnost,
Premagan te díčen. koga je lúbéznost
Gnála prôti njemi !

Ár se je to lúdstvo z-húdimi združilo,
Naj ki je za njé prišao i rejšiti šteo,
De po njem vmorjeni.

Radúje se kmica, obláda krvica,
Jezuša vmorijo, — totá je pravica
Na križ jo rázpijo.

Kí se nestráhši smrti, z-groba gor stáne :
Na Jezuša križi se smrti môč zlámte,
Tá jo preprávjio !

Gori je áldüvao krv, zemelski žitek
I zástava stoji, pod njôv veren šereg
Srdčno naprej tere . . .

Obládnost je njegová, — njegová de pálna,
Što sam sebé tá dá na áldov, šter' zmága,
Nikak ga nevtère !

PAP GÁBOR.

Na prišestno nôč, okôli 2 vör, se je eden samôčen konjenik jezdo prôti Nimesi, vu šterom našega stároga poznanca Pierre Favre lahko spoznamo. Z Anduze je prišao, gde je trgôvske posle meo za odpraviti. Pri Craix de Fer-i se je naednôk samo z ednopár konjeniki najšao, štero je nê daleč od Nimes-a, ki so vu velke plášče bíli zasúkani od péte do gláve. Vu mišlénji, ka se je morebidti pá z razbojniki najšao, kak pri St. Ponsi, je naprêpotégnó svoje pištole i se je pripravó, či bi ga napadnoli. Na njegovo veliko čüdúvanje, se njemi eden od njih prôti jezdi i gda je blúzi prišao ga prijaznivo pita, či bi on te naprêposláni post od ti z Anduze posláni dragonerov bio.

„Nê!“ odgovori na krátko Pierre i se je na kelko je samo mogôče bílo, vu váraš paščo. Či rávno ka je kmica bila, je toga pitajôčega konjenika dônok spoznao; tó je St. Come baróna glás bio. Kak eden blisk njemi je vu pamet spadnólo, ka se tú za níkše húdo nakanênje ide. Favre je že vu Anduzi čüo, gde je eden garnizion dragonerov bílo, ka soldáke pošlejo v Ni-

mes, naj te jerebnike na povrnênje prisiljavajo i kak se je vidlo, ka te baron St. Come te dragónare vu etoj noči čaka, se je dobro bílo paščiti. Znoj je samo tak teko z konja, gda je Pierre domô prišao. Komaj ka je pred vratami z konja dojskočo, njemi je mati že sáma vráta odprla. Pričakúvanje njé je nê dalô spati i je celo vrémen gori bila i tak čakala na siná.

„Lúbléno moje dête“, zkríči ta mati, med tém ka ga je obinola, „srečno si nazáj prišao?“

„Ja, drága mama“, jo zagvúša lúbeznivo Pierre, „ali“, nadaljava náglo, „pri Craix de Fer-i sam se z St. Come barónom najšao. Kak se vídi je dragónare prišteló i sam je čaka dnes nôč. Gospôd Brousson i ovi drúgi vodíteli morejo opominani bidti, ár soldáki so vsakšo minuto lahko eti. Ti gorizbúdi gospôda Broussona, jaz bom pa hitro šô k gosp. Icardi i Peyrolí.“

Na tó je prêkdao svojega konja svojimi vörnómi slugi Matješí, ki je med tém túdi naprê prišao, on sam se je pa odlôčo k téma dvema dúhovnikoma. Ta prestrašena mati se je pa za malo vküperpobrála i je šla toga lúbez-

Zaká nehodijo radi v-ništerni mēstaj lúdjé v-cérkev?

Jestejo kraji vu šteri lúdjé nehodijo radi v-cérkev, neščejo Bože slúžbe poslúhšati. Pá v-drúgom mesti radi poiščejo gori hižo Božo, nezavržejo one Bože zapóvedí, štera nedelne i svétešnje dni posvetiti zapové. Példo denem eti prinás v-Prékmurji so vsáko nedelo i svétke napunjene z-verníkmí Bože hiže. Prékmursko lúdstvo zarazmí, ka se za nebesko hráno, na osnávlanje dúše rávno tak trbê skrbeti, kak za telovne potrebčine. Vesničarje radi hodijo vu cérkev, próttomí se je varašanci ogiblejo (ali nē vsí). Tē póleg svoji pozvánj i poslov se v-Soboto nóč razveseljávajo, v-nedelo pa predpoldnévom spíjo (?)

Či boš pítao cérkevzamúdjávca, zaká se ogible Bože hiže? ti med večím odpovedávánjem, modrúvajóč tak odgovorí: Nevidí se mí predga, slúžba boža mí je neinteresántna. Te drúgi pa náimre, či se za inteligentněšega drží, se z-tém preštímáva, ka je inteligentnomj človekí nē potrebno v-cérkev hoditi, ár popevje nepredgajo tak, ka bí se njím dopadnoló i. t. n. Takši so spodobní k-farizeušóm, kí so túdi nē radi poslúhšali Kristuša, ár so se njihova dela i žitek protivíla ž-njegovím Božím návukóm.

Z-„Magvetó“ časopísa t. l. trétje števílke za naše čítitele po slovenskom v-eti redáj dolí

spišem, kak je tó eden ameríkanski novínpisátel v-púšlích pobráno vkúpspisao ona pogovárjanja, z-šterímí šegó májo cérkvi odúrjávci predgare, ali sí dúhovne pastére potvárjati:

„Či je predgar črstev i ostro predga, teda právijo, ka je nervozen, zaleténí, či je pa mírovne temperatúre i z-časoma guči, te je múden i vtraglíví; či njemí vlasjé seríjo, te ga že za pre-stároga sódíjo, či je pa mládí, pogovárjajo ga, ka malo skúšenjá má i neobhoden je. Či kaj nòvoga ščé mesto stároga doprínesti, te je rebellišní, nemírlíví, nepoštúje to prvěše — indašnje; či pa varje tradícíje, nezavrže te prvěše návade, teda ga za zaostánjenoga právijo, nega vu njem naprê terajóčega dúhá, brezí ambícíje je. Či póleg vónabránoga spísa logíčno guči, teda njegova predga nebúdi i nezažíga, navollíjo se jo poslúhšati. Či póleg dúšnevěsti vse popolno ščé razložítí populárno razklástí, teda je predga dúga; či nakrátzí v-prebránóm štíluši, navdúšeno predga, teda ga potvárjajo, ka brezí logíke, esi i tá, vkríž guči, zgánja rečí, tak da ga nerazmíjo. Či med predgánjem z-kotrígámí gestikulálíva, teda je komídíjáš, či pa negestikulálíva, te je mrtev steber. Či krepek glás má, te se zdéra, tróbi, či pa navláki guči, právijo, ka

nívoga gósta opomínat, ár je znála, ka vsakšé odlášanje zná nevoló prínesti.

„Jas sam sí tó misló“, erčé Brousson, gda je od te nevarnosti čúo, „ali Bóg je naša obramba“.

Pri Favrovój híši je Brousson nē smeo nadale ostánoti, ár se je lehko čakalo, ka do ga nájprve eti ískali. Z váraša vóidti je túdi nē bílô mogóče, ár so skóz varaški vrát vó níkoga nē pústíli. Tak se je mogló za njega edno skrivno mesto vu váraši poískati, dokeč se njemí posrečí váraš ostavítí. Pri poznání proteštántaj je nē bío vu stálnosti, ár samí so nē bíli vu varnosti i njihove híše túdi preíščejo. Tē je te stári sluga Matješ tanáčívao, ka Broussona pri svojem šogorí skríje, kí je bár túdi proteštánt bío, ali vu síromaškoj stáví bodóči pék. Tak je Broussou z Matješóm odíšao i za malo sta príšla do híše toga péka. Ešče je posvét bío vu híši, ár je Matješa šogor vu svojem nóčnom delí bío zaposlení: Matješ je trúpo po dveraj, na štero je te pék oblok ódro i je pítao: „Što je vúnej?“

„Matješ!“ je bío odgovor.

Té pek se je paščo odpréti i čúdúvajóč je pítao: „Ka pa jeste Matješ? Koga sí pripeláo!“ Z tém posvétí z lampašóm, šteroga je v rokaj držáo Broussóní v obráz i ešče z vékším čúdúvanjem erčé: „Kaj, tí sí gospóda Broussona pripeláo? Ka se je pa zgódílo?“

„Pst, pst, André!“ odgovorí Matješ. „Ne delaj lárme! Gospod Brousson potrebúje edno skrivno mesto, gde ga ne nájdejo. Protívnikí ga bodejo ískali“.

„Aha, zdaj že razmím!“ erčé te pek. „No pri meni ga nenájdejo tak hítro i ga eti níti nahítroma ne bođo ískali.“

Z tém njídva notrí pela vu híšo i potom ka je ta pekojca, Matješa sestra bár prestrašeno pozdrávíla toga velíkoga gósta, so Broussona vu edno z deskámí obító kámro odpeláli, štera je Broussóní zdaj za stanovánje slúžíla i gde je precí dobro bío skrítí.

(Dale pride.)

muklá. Či se pri dõmi vu hiži drži i pripravla k-pozvánji, ga očáríjo, ka se na stran vleče, bole bi bilõ, či bi se za verníkov žívlénje bri-gao. Či ga na cesti vidíjo, preci njemi naoči mečejo, ka se samo pošetáva. bõgše bi bilõ, či bi se predgo včio. Či gmainare pregledáva i domá poišče gori, te je šdion. Či se z-síromáki tívárišiva, za socialista ga držíjo. Či bogátce pregledáva, te se med te prednjéše prítiskáva. I da Božo réč brezi prebéránja osob glási, se tím přemočněšim zaméri i Bõg zná, ka vse nenaklá-dajo na njega?!"

Ně je tak dūhovnika stan tak lehki, kak tõ niki mislíjo. — Hja, ki se ogible cěrkvi, — on, vsígdár náide na tõ níkši zrok, z-kém drūgoga krivi!

F. J.

Postni verski zvečarki.

Sobotško evang. žensko družtvo je i letos držalo z-lěpim náshajom pretekõče postne nedelne zvečarke. V-petí prvi nedelaj vu šõli, na šesto, tõ je tõ na cvetno nedelo vu cěrkvi pred velikim račúnom poslūhšávcov držáni. Po rédnoj popoldněšnoj božoj slūžbi so se začnoli verski zvečarje: Šolska deca so lépe dūhovne veršuse deklamálivali na veliko radost rodítelom i nazõči bodõčim, ki so se veselili, kaj i ti má-lički z-radostjõv delajo ino se vajajo vu õpra-vicej verske občútnosti i dūhovnom podígávanji i svedõstvo djáli od svoje světe vere evangeli-čanske. Na edno nedelo so na veliko zadovol-nost edno igro: „Konec světa“ dáli napře, šte-ro napředánje bi i tím odrašenim na diko bilõ, na štero je je gospá Ružojca skrbno pripravila. Evang. Dijaškoga Dõma osnovleníki so zvõn deklamácij pod Kerčmár Zoltán missionára vod-stvom večkrát pobožne dūhovne pesmi z-velkim navdūšenjem popěvali. Vsáko nedelo je bilõ ná-vučno gori čtenjé i napředávanje. Goričtenjá so držali: Ruža Ester i Kovátš Annuška gospodiči-ni, Kerčmár Zoltán versko, Dr. Vučák Štefan zdrávník pa od cecátje decé zgájánja napředá-vanje, štero so matere i ženske navdūšeno po-slūhšale. Nájvėkši náshaj je dosėgajeni na cvet-no nedelo vu cěrkvi držáni zaprtni verski zveča-rek. Na šterom so gosp. Kūhar Ferenc mládi morávski dūhovnik z-prebránim, skrbním napře-dánjem od Dr. Luther Mártona karaktera goričte-

ně držali. Té mladi gospõd so se uprav, kak eden vrěli, velkoga trõšta delavec vu gospodna vno-grádi pokazali notri i poštvánje verníkov si ogvúšali. Čestítamo! — Napře sta dánivi dvě solo popěvanji, edno je Schõk Illuš gospodičina popěvala, edno pa Kerčmár Zoltán missionáriuš z lěpim glásom sta dalá napře, z-orgolami je obá Kovátš Annuš gospodičina sprevájala. Na-pře je dáni po směšnom khõruši tūdi eden stári chorál, šteroga míli vkūpglasni akkordi so glo-boko obhodili srdcá ti poslūhšájõči verníkov. Pri pesmi notri navčeni so hvále vředno ob-hodnost i trūda nēmílūvanja skrbnost Ruža Fe-renc kántorvučitel pokazali notri. Pintarič Mariš-ka je z-svojim že od vse nás dobro poznaním lěpim napředánjem deklamálivala po Arany Já-noši pisano i po Flisár Jánoši poslovenčeno „Ráchele plač“ pesem. Deklamácia je tak pre-cizno dána napře, da je ně samo z-ednoga oká skuze zbūdila.

Vsáki postni zvečarek so držali z-postni thémov tūdi g. senior napředávanje. Na konci so pa zahválili ženskomi družtvi ono skrbnost, ka nam je priliko ponūdilo ete pobožne zvečar-vu dūši pobožnosti vživati ino se vu verski i dūhovni potrebčínaj podígavati; zahválili so všem, ki so se vu tē õpravicej trūdili i njé zná-šati pomágali; zahválili so poslūhšávcem za vrělo vkūp prihájanje, Boží blagoslov prosěci, da tū posějano dobro semen vu srdcáj verníkov stõkrátni sád rodi. Po verníkov „Trdi grád“ him-nuša navdūšenom spěvanji so postni verski zve-čarki dokončani.

Lětno glávno správišče Puconske fare.

Puconska fara je marc. 16-ga měla svoj réden obračunski gñulěš. Po vrělom spěvanji i molitvi dūhovnika so Kūhar Števan inžpektor õdprli gñulěš z nasledjõčim pripravním govorom:

Poštváno správišče!

Cerkevno-ga žívlénja ednoletni tekáj osveti-mo dnes, gda smo se na etom mestí vkūper-spravili, ednoletnoga dela obračun smo prišli jemát od šafarūvanja onih, kém ste Vi tõ zavū-pali, z edním pa smo prišli přerešetávat dáne prilike, okolnosti i možnosti za přišestno cěrkve-no edno leto. Bojdite záto vsi pozdrávleni iz srčne ev krščanske bratske lúbězni, ki nas naj vodi tūdi kak dnes tak i v bodoče.

V vsákdenšnjem življenji nê smo meli znátni sprememb. Kriza, ki nas je težila premišnôče leto, je ednáko, či nê vékše bremen i dnes. Ugotoviti pa morem i to rávno za zgoránjega volo z veseljem, da je v cerkevnom i verskom življenji záto več sprememb. Prihájanje v Božo hišo je vidno opázati, kaj se naj vpiše v dobro ne samo verskoj dúžnosti nego i túdi dúševnomi napredki naši vernikov. Zdrava premišlenost, darovitosti i delavnost naši vernikov je túdi nê izostála v minôlom cerkevnom leti. Kak simbol verelúbéznost tú stojéča nôva železobetonska ograja to vidno i preštímáno svedoči; kaktúdi predcerkevni prestor, šteroga smo začnoli parkirati, šteroga pa bi rad vido, záto bi vse Vás proso, da v tom leti dovršimo to delo kemprvele i to tak, kak tó dostojno more bidti ednoj cêrkvi, ki jo lúbimo i poštújemo, kak vredni njé verniki.

Letošnje leto je za nás jubiléarno leto. Oktobra meseca pretečé 150 lét, gda je bila nastávljena puconska ev. gmajna. Boža slúžba se je vršila na Kúhar Jakoba zemljišči. Záto bi proso vsej Vás lúbéznost do toga, na štero nás túdi Sv. pismo vči i opozárja, da do jubileja dnéva postavimo eden viden znák, v formi stebra na tistom mestí, gde se je glásila Boža rêč naše gmajne pred 150 létmi, da tak to mesto i gmajne historija pri naši potomcaj nepreide v pozáblenost i vsákoga zbúdi na vrédnost Bože rêči, či se tista ravnoč ne glási vu cêrkvi.

Ár pa drúgo leto bode jubileum 150 letnoga obstoja naše puconske cêrkvi, bi Vás vse proso na tó, kak letos na posvetšúvanje stebra na Jakobovom funduši, da se potrudimo i pri priliki jubileja cêrkvi na posvetšúvanje spomenka kamna našega vrédnoga pokojnoga dúhovnika Porkoláb Gyulo, ki je vréden toga zavolo tisti zaslug, štere je zadôbo pri renováciji naše cêrkvi.

Za obá jubileja pa bi preveč priporôčao eden pèvski khoruš, ki bi povzdigno svečanosti samo z domáčimi trúdmí i lúdmí, nê da bi i tó mogli prositi odkec na pôsodo. Záto bi naproso ešče posebi g. našega kántora, da se záto potrudí i zbéra te nájbôgše močí vkúper.

Letošnje leto se bode vršilo sinjorsko správišče vu našoj gmajni. Ár je tó edínj i posebn svétek naše verske autonomije, čerávno vsako leto i vsakikrát v drúgom mestí, bi Vás proso, da se vdeležimo tistoga kak poslúhšávci v tak velkom broji, tak da bi na velki cêrkevni svétek bili v cêrkvi. Tak dajmo znák zevčenosti i lúbézní do našega verskoga življenja, — naj vidi jo tó vsi.

Dúševni List. Od toga bi Vam meo dosta praviti, ali vendar moremo vsi previditi, da je tó ešče edína obramba našega vadlúvánja v Prekmurji. Da pa je resan takši, tú pa ide zahválnost našemi g. dúhovniki, na štero bodi-

mo gízdávi mi Puconska gmajna, za trúdapuno tó delo pa naj vzemejo našo srčno zahválnost. Dokázimo pa tó s tem, da širimo i naróčimo Dúševni List kémbole!

Zdá pa bi končao i prešô na naše delo, delo našega správišča. Proso bi Vás samo na previdnost, zarazmenje i stvárno razprávanje. Čerávno živémo v težkoj dôbi, nesmemo pozábiti, da je **vera pred vsem**. Sami sebi poslabiti neskúsimo, gda nás itak vničiti naši vnôgi protivníci se preveč trúdi jo.

V tom razmênji, s tóv prošnjov Vás ešče ednôk prisrčno pozdrávlam i stem otváram naše rédno správišče.

Prelépi govor je gjúlêš z toplov zahválnostjov spréjao.

Zatém so dúhovnik naprédáli od prem. leta svoje oznanilo, štero v cêloti ese zamerkamo.

Poštúvano správišče! Lúbléni presbiterje!

Vu senci preminjávánja živémo, z razrúšeni kamnov moremo nôvo zidati. Cêrkev naša túdi čúti vnesenje svétovne historije. Trpi i bojúje vdérjanje zgodovine, ár čibár je zid Kristušovoga živoga tēla i Kristušovoga dúhá oživávajôčo môč má, itak vu njej na etom svéti lúdjé za lúdi delajo.

Do držáve razmero našo vu vernoj podložnosti svedočímo; do drúgi verevadlúvánj nas previdenje i potrplivost vodi.

Ali naj se godí kajkoli zvúna nás, mi vso môč svojo na znotrêšnjo pokrepítev cêrkvi naše moremo obrnoli, ár bivatek dônok li tó ostáne, ka smo mi cêrkev Boža, eden falat Kristušovoga živoga tēla, ka nas Boži Sv. Dúh pozáva, presvetšáva i vu ednoj právoj veri zdrzáva.

Lehko dosta zgúbimo, lehko nas ošpotávajo, ponižávajo, pregánjajo, mi itak cêrkev bodedemo i ostánemo. Vsigdár bodejo Boži odebráni lúdjé, ki se vu srmaštvi i trplénji osnovéjo za Kristušove goréčega dúhá pastére. Vu nevôli od dúhovnoga bogástva, vu žalosti od dúhovni radost predgajo. I vsigdár bodejo cêloga srcá sinovje Boží, ki svojo cêrkvi lúbéznost, vernost, vero, sebé gorialdúvanje i áldovagotvnost nê k denéšnoj, nego k meri historični velki hipov bodo merili.

Boža véčna rêč je jedini fundament delanja cêrkvi naše. Jaj našoj cêrkvi, či neživé vu Božoj rêči i z Božov rečjov; jaj nam, či jo neposlúšámo vsi i nečinimo svedostva od njé.

Z pripoznanjom se spomeném z toga, ka túdi med vérstvinškov nevôlov je nê vövgasno ogen aldúvanja gotovnosti vu gmáni našoj. Ztroškóm 35 000 Din-ov je fara naša pred cêrkveni plac takši monumentálski železabetonski plot pozdignola, šteri bode prék stotín lét svedočo naprédénje i áldovnost vernikov naši.

Stáva cêrkvi naše je vu Božoj rôki, ali On delavce pozáva vu gorice svoje. Dúhovna

cérkev naša želê od vsákoga, da verno stoji na svojoj stráži. Nemamo se starati za bodôčnost cêrkví naše, či na Kristušovo rêč vsi eto lahko odgovorimo: jas sem na svojem mesti i znam v kom verjem, komi živem!

1932-to leto je dvê velike znamenitosti historičnivi zgodbi cêrkví naše postavilo pred nás. 1632. novembra 5-ga je spadno na bojišči pri Lützeni Gustáv Adolf švédski krao i žitkom svojim je tudi zapečato svoj heroističen boj, šteroga je za slobodščino dúšnevêsti bojúvao. — 1832-ga ob 200 létnici smrti toga švédskoga kralá se je nastavilo Gustav Adolf Drúštvo, naj svojim cêrkev branêčim delom živ spómenek postávi tomí vítéznomi švédskomi králi.

Vu dúši našoj se vküpprikapčita tevi dvê oblétnici. K-Bôgi pošlemo naše zvišávanje za toga vítéznoga švédskoga kralá i za vernoga varitela spomina njegovoga: za Gustav Adolf Drúštvo. Babérno vejtko položimo na grob toga kralá mantrnika, k-njegovomi živomi spomenki pa odnesémo našo globoko zahválnost i blagoslov.

Správišče naše stanovito z radostjov vzeme na znánje, ka se je gmána naša novembra 6-ga na 300 tnoj oblétnici smrti toga švédskoga kralá z pozdignjenov ôsvetnostjov spominala z historični bojov i smrti njegove, nadale z 100-létnoga delanja Gustav Adolf Drúštva.

Zahválnostjov proti Bôgi naznánjam, ka so vernici gmáne naše v pretečenom leti na rázločne cile vseküp 12,696 D 15 p gotovi pénez, 267 l. pšenice, 435 l. žita, 24 svêc na oltár i 48 falátov svêc v bliščáre, nadale Franko Marija, roj. Szinic nôvo krstno posôdo za 2200 Din aldúvali. Vse tó je pa dáno vu takšem hipi gda si je skoron vu vsákšem stanki mesto vzelo zmenkanje. — Zvišávan Bogá za njegovo včinjeno čúdnô delo vu srdcáj človeči. Šeregi ti darúvajôči verníkov pa istinsko zahválnost vadlújem za njihovo vrêlost i áldovnost.

Smrt je v pretečenom leti tudi dosta vrêdni pšenični-snopov správilá notri vu svoj škegyen. Ostavo nas je marciúša 19-ga tudi Seško Štefan na Gorici, kí je 8 lét bio občinski kurátor i do smrti svoje fární presbiter.

Mislímo si z zahválním poštúvanjem, pripoznanjem i lúbéznostjov na vse tiste, kí so žitek svoj, môč dela svojega na rázločni mêtstaj, ali z istov vernostjov posvétili na dobro cêrkví našoj.

Vu obiskávanji Bože hiže verníci zadostno vrêlost skažújejo. Nej malo jí je pa, kí neživéjo z-svetstvom večérje Gospodnove. Ah pa globôčno vadlúvánškoga žitka našega odlôči istinitost pokôre naše i ômurnost povrnjenja našega.

Štatistika mrtelnosti se podígáva, štatistika rojstev káple, tak ka že pár lét več mrtvecov mámo, líki rojencov.

Vu našo cêrkev sta prestôpila dvá. Vô sta stôpila tudi dvá.

Vu Adventi sem meo útrášnje pobožnosti, vu posti pa saki tjeden enkrát naprêdávánje. Z-lêpov ôsvetnostjov smo svetili reformácije svêtek i Božični zvečárek tudi.

Versko včenjê z velikov težávov odprávlam, ali itak se skrbim, naj deca naša nindri neostáne brezi vadlúvánškoga včenjá. Istinsko zahválnost vadlújem jas i trôštam se, cêla naša gmána, Furekovej Külitš Ireni, Rátkai Ôdôni i Titán Jožefi, kí so mi pri tom deli na gotovo pomoč, brez štere bi vu veči šoláj nê dobila verskoga včenjá deca naša.

Híto sem slúžiti vse naše evangeličansko lúdstvo z rejenjom Evangeličanskoga Kalendarija ino Dúševnoga Lista, šteri je rávno dokončao svoj desét létni tekáj. Tó delo je dosta aldúvajôči trúdiv želelo z moji nôčni vôr, ali samo na tó prosím Bogá, najími nadale dá tudi môč na spunjávanje té odgovornosti pune slúžbe.

Z radostjov dam račun od toga, ka je naše znôvič nastávljeno Žensko Drúštvo dúhovno i materiálno vrêdno delalo vu prvólétnom tekáji svojega obstoja. Z-lêpov ôsvetnostjov je krepilo verski žitek i evangeličansko ogvúšanost ob príliki svojega glávnga správišča i na materínski dén. — Pénez má zdá že 9974 52 Din. Z velikov dúhovnov radostjov glédamo delo toga drúštva i je z tanáčom i molítvov podpérámo. Boží sv. Dúh naj posvétí eto Drúštvo!

Kônfirmándušje so vsi obdarúvani bíli z-spómenka listom na kônfirmácijo; vsi nôvi hižnicke pa z Biblijov.

Gda sem nakrátki naprêdao ednoga leta náshaje dela, té se mi ešče nazádnje naj dovoli, ka eden letéči pögléd vržem na eto zdá že tekôče leto.

Velko, znamenito leto smo zadôbili z Bože milošče. Vu težkom časi priétno znaménje, ka plamén dávné historične díke plahotne gori vu dúši nás késni pohodníkov. Jubileumsko leto mámo. Na jesén bode 450 létnica rojstva toga nájkvékšega reformátora, Dr. Luther Mártona, z-koga se bode zahválnô spominao ves protestantski svêt. I na jesén bode 150 lét, ka se je naša gmána nastávilá. Tó oblétnico lí mí mámo posvetiti z zahválnostjov próti Bôgi vse milošče, kí je trdí grád i obramba naša i spoštúvanja občútenjem próti trpéčim očákom, kí so vu časi vadlúvánškoga pregánjanja nê dáli na porob vero svojo. Tá oblétnica bode nás krepko búdila, da se i mí vúpamo vu onom večnom Bôgi, kí je vôdržánje očákov naši z obládnostjov oblónao!

Boží blagoslov sí naj počíné na našoj navdúšenoj gmáni, na njê vrêli voditelaj i aldúvanja gotovom lúdství!

Po tom dúhovnikovom naznáníli so goriprečteti bíli i na znánje so vzéti račúni pretečenoga leta. — Notrijemánja je bílô 67.994-79 D, vódávanja 66.071-24 D. V hranilnici (špargasi) i bojnskom posojili má fara 32.513 22 D. — Na

žalostno znanje je vzeto, ka je farno pėvsko društvo nikaj nē delalo. Pėnez má 3166 Din.

Odobreni je proračun za t. leto. Odebrániva sta za presbitera Flisár Miháj z Brezovec i Celec Jánoš z Gorice. Zebráni so tūdi zavřpniki na sinjorije gjulėš. Správišče je vsém dobročinitelom fare, posebno pa Franko Mariji roj. Szinic svojo globoko zahválnost vadlřvalo.

Gjulėš je z radostjov i navdřšenostjov osvojo farnoga inšpektora poráčanja. Na onom mestu, gde so po nastavitvi Puconske fare 14 mēsecov Bože slřžbe držáne bilé, se spomenka steber postávi gori, z mramorskovtáblom i napisom.

150 lėtnica nastavitvi fare se oktobra 15 ga posveti, k-šteroj ōsvetnosti se pozovėjo vse one gmáne z dřhovnikmi vrėd, štere so vu prvėšem časi k-Puconskoj fari slišile, kakti Bodonska, D. Lendavska, Morávska, M. Sobotška i Radgonska.

Edno leto kesné se obdržil oblėtnica posvetšenjá prve Puconske cėrkvi i se postávi grobski spōmenek † Porkoláb Gyula dřhovniku, ki so si pri renoviranju vezdřsnje cėrkvi spravili nevenlřve zaslřženosti.

K zvrřšavanju toga lėpoga naminjavánja je edna nazavřpnost zvoljena, štere kotrige so vsi farni čestnici i občinski kurátorje.

Rázločni máli glási.

Radosti glás. „Zveličitel naš Jezuš Kristuš je smrt dolizbrisao, žitek pa i neskvarenost je na svetlost prinesao.“ (II. Timot. 1, 10.)

Vesėle in blážene vřzemske svėtke želė vsem svojim poštřvanim členjarom, pisatelom i prijátelom — *Reditelstvo Dřševnoga Lřsta.*

Devetnájset Stotin. *Pōleg občno sprejėtoga računanja je Kristuš vu 33 lėt starosti svoje razpėti na križ i gori je stano zmrťvi. — Pōleg toga letošnji velki pėtek i vřzem posebno znamenitost dobi z tēm, ka 19 stotin stoji za njim. — „Nėba i zėmla prėde, rečl moje pa nigdár ne prėdo.“*

Odlikovánje našega g. pūšpeka. Nj. Veličanstvo král je odlikovao g. Dr. Popp pūšpeka z visikim ředom Jugoslovanske krone II. zločom. Eto zvōnrėdno odlikovánje pripoznanjė ščė bidti z najviššiega mesta za tiste slřžbe, štere so si Dr. Popp pūšpek za zgrádbu dobri razmer med našov cėrkvom i držávov spravili. Gvřšno tūdi lehko vzememo tė čin králevske milosti za znamenje preštimanja, štero se vu vládajōči krōgaj dománjemi, ali tūdi svetovnomi protestantizmuši káže. Radřjemo se nad tēm odlikovánjem, ár je tō daleč slišėče pripoznanje dobroga evangeličanskoga delánja.

Konfirmácija v Puconci. Aprila 9 ga, na Cvetno nedelo je bila letošnja ōsvetna konfirmácija decė v Puconskoj cėrkvi. Konfirmálivani je bilo i živelu obprvim z Kristušovov sv. večerjov 79 decė, 41 dečkov i 38 deklřic. Konfir-

mánušje so z radostjov i navdřšenostjov pokazáli ka glávna včenjá sv. vere naše krstřanke poznajo. K-oblřbedėvanji so lėpe, pripravne veršuse pravli i med ōsvetkom več mili pesem popėvali. Devėt sirotic brez oće i pėt sirotic brez materė bodoči so dřhovnik posebno tūdi blagoslovili, pri šterom se je vsák skuzo. Naj ete lėpi dēn deci i roditelom kēm bole nepozábleni ostáne vu njihovom cėlom žitki, záto je fara vse konfirmánušje z lėpimi spōmenka listami obdarřvala. Ka ti konfirmálivani z djánjom tūdi ščėjo živetu za našo sv. m. cėrkev, kre toga svedoči njihov pri toj priliki prinešeni áldov. Darřvali so dečki vsevkřp 262 Din, štero šumo so dopunili puconski občno poznáni, vrėli i delaven š. ravnátel Titán Jožef na 300 Din ino tá vsota se obrně na Gustav Adolfa Podpornico. Deklice so darřvale vsevkřp 261 Din i so to vsoto odlōčile na farni oltárski fond. — Puconska prestrana cėrkev je pri toj genlřvoj ōsvetnosti nabito puna bila. Dosta vernikov je prišlo z sōsedni far tūdi glėdat ete pozdignjeni ōsvetek.

Dári k nesprhlřvomi vencu v spomin na Luthárovo Flisár Šarolto za Dřáčkoga Dōma štipendij: Celec Ivanova Gorica 10 D, Flisár Irėna Vaneča (z Francije) 25 D, Cipott Ivan Polana 15 D, Baler Ana Gorica (z Francije) 25 Din. — Najsrėdnėša hvála za tē korine poštřvanja.

Sebeborci. Naše ogengasilsko društvo eden za ovim, kōmaj v pō leta vrėmenu, je 3 dobre, verne, vrėle kotrige svoje zgřbilo. Marca 23-ga po dřgšem vehnenju nás je ostavo Bedōk Števan, star 31 lėt. — Aprila 3 ga je pa zaspao Tkauč Lajoš star 34 lėt. Srmák Tkauč Lajoš je dosta pretrpo že vu svoji mládí lėtaj. Vitezno je tao vzeo vu svėtovnoj bojni; na fronti je bio 22 mēsecov v prvōj šturmliniji; bojřvao se je pri Pljavu; avanzero je za kaprola, dōbo je edno bronzeno i málo srebrno odlikovánje. 12 lėt je bio ogengasilec našega društva; v začėtki četnik, po ránoj smrti Škalič Aladára smo si ga pa za svojega podnačelnika zėbrali; ali vu etoj čėsti se je že nē mogao skázati med nami, ár je nesmileni beteg k posteli prikapčo toga prvle tak krepkoga i batrivnoga možá. Sedem ogengasilni družtev je tao vzelō pri njegovom tůžnom sprėvodu. Vu imėni tůvárišov tak pri Bedōk Števana, kak pri Tkauč Lajoša odprtom grobi so naš vrėden načelnik, župán i občinski kurátor Celec Števan vzėli genlřvi slobōd.

Nesprhlřvi vėnec. Z-Bodonec g. Šiftár Károly dřhovnika deca: Didi, Kamila i Endre so na svoje nepozáblene krstne materė, vu Kermedini vōpreminōče Šárkány Ferencove spōmenek za vėnca rešitev na Evang. Dřjaški Dom strádajōči vučitelřšnikov podporo 300 dinárov áldřvali. Zahválnim otrokom za tē lėpi dár naj Gospodin Bōg obilno pláča, tēmbole, ár so z-pri-nešenim dárom nē samo zahválnost prikázali toj preminōčoj, nego so i dobrotivnost činili z-onimi ki podpėranje potrebřjejo. Zagvřšno je jakši i

Sprotolêšnje vráčenjé.

Človeče tělo trbê od časa do časa očistiti od nepotrěbni, těli škodlivi dugovánj. **Nóve, oživávalóče móči njemi trbê dati, naj ga zdravoga i žilavoga činimo.** Za tó je nájbole pripravněše, tělo z „Planinka“ zdravilnim čajom vráčiti, šteri je z nájbógšega planinskoga cvetja napravleni. Edno dugolětno probanje nam svedoči, ka je „Planinka“ zdravilni čaj, šteri vu sebi má dobra i vózprobana na zdravje hasnovita vrástva, je nájbogši i jedini regulátor za čišćenje i ponovlěnje krvi. „Planinka“ zdravilni čaj poničjuje betega klice (bacile), precedi krv i jo čini, ka ona lahko tečé po žilaj i vráči celo tělo. Edno sprotolěšnje vráčenjé od 6 - 12 kednov je zvónrědnoga náshaja i tó brezi vsáke ne-

varnosti, pri vsê sleděči betegaj, kak pri: slabošči želódcu i nerědnoga čišćenja čřev, razbolěnji mehéra i hemoroida, pri slabošči těla, pri slabošči i obolěnji srcá, za betěžna jětra, za nervóznost i živčenom betěgi.

„Planinka“ zdravilni čaj pokrepjuje apetit i je zvónrědno hasnoviti na plúča.

Prosíte v apotekaj i v drogerijaj samo právi „Planinka“ zdravilni čaj, šteri se ne odáva odprěto, nego samo v originálno plombirani zavítkej za 20.— Din., z eti označenim zagovornim znákom i z iménom delajóče firme:

Lekarna Mr. Ph. L. BAHOVEC, Ljubljana 3.

štera pošila po pošti: 4 pake za 70 D, 8 pakov za 140 D, 12 pakov za 190 D.

Reg. br. 1. 349. od 6/VII. 1932.

pred Bógom prijětněši etakši dár, kak pa ono márnó činěnje, ki k-mrtelnim spómenek tak mislijo obarvati, ka svoje dári v-sprhlive vence vložíjo i ničestnosti na porob vržejo.

Dári na Dlački Dom. Sobotškoga evang. ženskoga družtva odbornice so evang. dijaškoga dóma gojence na fašenek, kak v prvěši létaj, tak túdi letos z-žmáhniimi fankami obilno obgostile. Jáko lěpa hvála za tó dobro skrbnost. — Z-Sobote g. Šiftár mlinar so darúvali eden pint tikvinoga olija. Z-Rakičana Vučkíč Jánoš 10, z-Gederovec Kránjec Peter 50 D. Gospodin Bóg naj povrné i blagoslovi dobrovolne daritele. Srčna hvála.

D. Lendavsko ev. žensko družtvo je na trétjo i pétó postno nedelo verski zvečerek držalo, pri šteri prilikaj sta naprědávánje mela Škalič düh. i Gálitš Iluška vučitelica, gorčtenjé Škaličova i Hári Irén, deklamálivale so Bohár Ilonka, Vukán Irénka i Hári Mariška. — Na vüzemski pondělek večer de družtvo v „Koroni“ naprědávánje melo.

Turobni glási. Odselili so se zádni mēsec z Puconske fare vu večnost: Zrinski Mihálj

v Moščanci, star 66 lét, vd. Gergorec Julia, roj. Kalamar v Andrejci stara 69 lét; Fartelj Ivan v Bokrači star 59 l, vd. Luthár Žužana v Sebeborci stara 81 l, Celec Ivan na Gorici star 62 l, vd. Kerčmar Kata, roj. Fartelj v Krnci, stara 64 léta. — Náj májo eti vöpreminóči sladtek grobni sěn i bláženo gorstaněnje!

Pošta. Cipótt Vince Bethlehem, Flisar Irena i Baler Ana vu franciji. Pisma i pēneze zahválnostjov prijéli. Lěpa hvála za trúd, vrělost; darúvanje i poštvánno spominanje. — Düševni List odpošlemo i po světkaj vu pismi dugši odgovor dobite. Z lübezivim pozdrávom!

Samovolni dári na goridžánje Düševnoga Lista: Toplak Jožef Petanjci 10 D, Kološa Ivanova Puconci 5 D, Škrilec Janoš Puconci 2 D, Bohar Šandor Mačkovci 10 Din. Radi bi nadaljaváli. Srčna hvála!

Ščavnica. Na našem evang. pokopálišči je páli edna gomila pozdignjenja. Ostavili so nás iz Žitnic Poredoš Mikloš 85 lét stari. Lěpi slobód sta mela Baron J. mariborski senior i Kerčmár Zoltán misioniski predgar. Nazóči je biló dosta lüdi, ár so pokonják jáko prijaznivi človek bili.